

Usmál jsem se a otevřel zprávy. Co bych jí měl napsat?

Děkuju, že jsi zachránila život mému nejlepšímu kamarádovi.

Moc banální.

Díky za tvoje dnešní nasazení. Nedovedeš si představit, jak moc jsme ti já i zbytek kapely vděční. Kdybych pro tebe mohl cokoliv udělat, dej mi vědět. Cokoliv! VIP vstupenky, nový kávovar domů...

Taky ne.

Všechno jsem smazal.

Děkuju za dnešek. Ty a tvá polonahá řadra jste Ethanovi zachránily život.

Cože? Juliane! Vzpamatuj se!

Zavrtěl jsem hlavou a rychle smazal i tuhle zprávu. Začínám blouznit!

Zkusil jsem pět dalších verzí, ale prostě mi scházela slova, kterými bych ocenil to, co Riley dneska udělala.

S Ethanem jsme se znali skoro čtyři roky. V nejtěžších chvílích mého života pro mě byl jako maják na rozbouřeném moři. Stál při mně, když se veřejnost obrátila proti mně. Přivedl mě zpátky do kapely, když už jsem chtěl se vším praštit. Byl jako brácha, kterého jsem nikdy neměl. Kdyby dneska umřel...

Zavřel jsem oči. Nechtěl jsem ani pomyslet na to, co by to znamenalo. Po zádech mi přejel chlad, protože mi najednou došlo, že by se tím můj život zase úplně rozpadl na milion střepů. Svět bez Ethana Coopera byl prostě nemyslitelný.

Chvilí jsem čekal, abych se uklidnil, pak jsem otevřel oči, napsal další verzi a zprávu bez dalšího přemýšlení odeslal.

Snad to bude stačit.

RILEY 8.

Když jsem se konečně kolem osmé dostala domů a otevřela dveře do svého bytu, cítila jsem se prázdná a vyždímaná. Z posledních sil jsem vyklouzla z bot a padla na postel.

Mé království tvořilo necelých třicet čtverečních metrů obytné plochy s malým kuchyňským koutem, postelí, mini koupelnou a dvěma okny vedoucími do ulice. Za nimi se nacházel požární žebřík, který jsem čas od času využívala jako balkon. Stěna v čele postele byla z červených pálených cihel. Měla jsem štěstí, teprve před třemi lety prošel byt rekonstrukcí. Nebyl nijak spektakulární, ale nacházel se v příjemné části Hell's Kitchen a já měla to privilegium, že jsem bydlela sama a nemusela se mačkat v jednom bytě se třemi dalšími lidmi.

Z uplynulých událostí a pravděpodobně i v důsledku nedostatku spánku se mi udělalo zle, koneckonců jsem byla už víc než třicet hodin na nohou a pomalu to na mě začalo doléhat. A k tomu ještě to vypětí kolem Ethana. Gillian mi hned poté dala volno a poslala mě domů, protože jsem měla nervy nadranc, ale já jsem odmítla a znovu se po hlavě vrhla do práce. Byla jsem tak napumpovaná adrenalinem, že bych stejně nemohla usnout, a doma bych jen pořád dokola dumala, jestli jsem udělala všechno správně, nebo jsem měla jednat nějak jinak. A kromě toho jsem